

Daria Czarnecka

Przewodnik

po

POLSKIM

PANSTWIE

PODZIEMNYM

1939-1945

**HIST
MAG
ORG**

Daria Czarnecka

**Przewodnik po
Polskim Państwie
Podziemnym
1939-1945**

Promohistoria (Histmag.org)

Warszawa 2019

Autor: Daria Czarnecka

Redakcja: Piotr Abryszeński, Piotr Bejrowski

Korekta: Magdalena Grabowska

Skład i łamanie: Tomasz Kiełkowski

Projekt okładki: Tomasz Kiełkowski

Na okładce wykorzystano zdjęcie autorstwa Piotra Bejrowskiego przedstawiające Pomnik Powstania Warszawskiego na placu Krasińskich w Warszawie (projektanci: Wincenty Kućma i Jacek Budyn)

ISBN: 978-83-65156-27-3

All rights reserved.

Copyright© 2019 by

PROMOHISTORIA MICHAŁ ŚWIGOŃ

Warszawa 2019

e-mail: redakcja@histmag.org

www: <https://histmag.org>

Wydanie elektroniczne. Jeśli posiadasz ten egzemplarz z naruszeniem praw autorskich, zachęcamy: kup oryginalny e-book i wesprzyj jego twórców.

Spis treści

Wstęp	7
Część I	
Służba Zwycięstwu Polski – Związek Walki Zbrojnej	
– Armia Krajowa	
Tuż przed kapitulacją Stolicy – pierwsze zręby	
Państwa Podziemnego	13
Przekształcenia organizacyjne	16
Komenda ZWZ-AK – struktura i obsada	19
Struktura terenowa	22
Działalność dywersyjna i szkolenie młodzieży	25
Wojskowe Sądy Specjalne i akcje likwidacyjne	28
Partyzantka	31
Akcja „Burza” na Wschodzie	33
Powstanie Warszawskie	36
Rozwiązanie i co dalej?	40
Część II	
Inne związki niepodległościowe	
Narodowa Organizacja Wojskowa	43
Narodowe Siły Zbrojne	45
Bataliony Chłopskie	48

Polska Ludowa Akcja Niepodległościowa (PLAN)	51
Gwardia Ludowa – Armia Ludowa	53
Organizacja Orła Białego (OOB)	56
Tajna Organizacja Wojskowa „Gryf Pomorski”	58
Tajna Armia Polska	60
Organizacja „Odwet”-„Jędrusie”	62
„Związek Jaszczurczy”	65
Organizacje socjalistyczne i syndykalistyczne	67

Część III

Konspiracja polityczna i cywilna

Delegatura Rządu na Kraj	71
Kierownictwo Walki Cywilnej	75
Partie polityczne	78

Część IV

Organizacje pomocy

Rada Główna Opiekuńcza	82
Towarzystwo Opieki nad Więźniami „Patronat”	85
Rada Pomocy Żydom „Żegota”	88
Komitet Pomocy Więźniom Obozów Koncentracyjnych - konspiracja przyobozowa	92

Część V

Tajemnice i kontrowersje

Tropienie „żydokomuny” w szeregach AK	95
Kto wsypał „Osę-Kosę 30”?	98
Syn Pełnomocnika Rządu na Kraj agentem niemieckim?	107
Szmalcownicy	110

Zakończenie	113
Bibliografia	115

Wstęp

27 września 1939 r., dosłownie na kilka godzin przed kapitulacją Warszawy, grupa ludzi zawiązała struktury, które stały się fenomenem w okupowanej Europie. Polskie Państwo Podziemne to nie tylko ruch oporu, ale przede wszystkim przetrwanie w pewnej okrojonej formie wszystkich ministerstw i instytucji, które zapewniły ciągłość państwa. Podziemny parlament zrzeszający kilka stronnictw politycznych, siła zbrojna w postaci Armii Krajowej, Delegatura Rządu na Kraj będąca głosem Rządu RP na uchodźctwie, sądownictwo zarówno wojskowe, jak i cywilne wraz z dostosowanymi procedurami postępowań – to wszystko nie ma analogii w innych krajach Europy zajętych przez Trzecią Rzeszę.

Niemniej trzeba pamiętać, że ten twór miał swoją strukturę idealną tylko i wyłącznie w Warszawie i jej okolicach. Wojenne warunki utrudniały (ale jak wiemy nie czyniły niemożliwym) przepływ informacji pomiędzy centrum i peryferiami. Jak każde państwo, również Polskie Państwo Podziemne borykało się z wieloma

problemami, takimi jak nadużycia władzy i pospolita przestępczość. Tym niemniej cały czas doskonaliło swoje struktury, aby w jak największym stopniu służyć obywatelom i ich chronić.

Polskie Państwo Podziemne doczekało się dostatecznej liczby monografii i opracowań, które w szczegółowy i kompetentny sposób opisują poszczególne jego części składowe. Moje opracowanie ma charakter popularnonaukowy i stanowi rodzaj przewodnika po historii polskich organizacji podziemnych działających w czasie II wojny światowej.

Dla wygody Czytelnika treść została podzielona na pięć części. Pierwsza z nich w całości poświęcona jest głównemu graczowi na podziemnej scenie tj. SZP-ZWZ-AK, od momentu zawiązania pierwszych struktur Służby Zwycięstwu Polski aż po rozkaz o rozwiązaniu Armii Krajowej z 19 stycznia 1945 r. Druga część poświęcona została innym organizacjom podziemnym, również tym, które nie zdecydowały się (z różnych względów) na podporządkowanie Komendantowi Głównemu AK. Część trzecia to opis konspiracji politycznej i cywilnej, jej struktur, kompetencji oraz partii, które w istotny sposób zaistniały w Podziemiu. Z kolei czwarta część opisuje dzieje organizacji, których głównym zadaniem było niesienie pomocy humanitarnej ludności cywilnej, opieka nad więźniami oraz działania mające na celu poprawienie losu przesładowanych. Ostatnia część to subiektywny wybór kilku tajemnic i kontrowersji, które można znaleźć w historii Polski Podziemnej.

Całość treści, biorąc pod uwagę jej formę, wymusiła pewne skróty i uogólnienia. Jak wiadomo, są one zawsze subiektywne i pochodzą od autora. Być może nie wszystkie aspekty zostały dostatecznie uwypuklone. Biorąc pod uwagę powyższe mam jednak nadzieję, że niniejsza praca znajdzie grono odbiorców, a być może także zachęci Czytelnika do dalszego poszerzenia wiedzy w oparciu o dostępną literaturę przedmiotu.

27 września 1939 r., dosłownie na kilka godzin przed kapitulacją Warszawy, grupa ludzi zawiązała struktury, które stały się fenomenem w okupowanej Europie. Polskie Państwo Podziemne to nie tylko ruch oporu, ale przede wszystkim przetrwanie

w pewnej okrojonej formie wszystkich ministerstw i instytucji, które zapewniły ciągłość państwa. Podziemny parlament zrzeszający kilka stronnictw politycznych, siła zbrojna w postaci Armii Krajowej, Delegatura Rządu na Kraj będąca głosem Rządu RP na uchodźctwie, sądownictwo zarówno wojskowe, jak i cywilne wraz z dostosowanymi procedurami postępowań – to wszystko nie ma analogii w innych krajach Europy zajętych przez Trzecią Rzeszę.

Niemniej trzeba pamiętać, że ten twór miał swoją strukturę idealną tylko i wyłącznie w Warszawie i jej okolicach. Wojenne warunki utrudniały (ale jak wiemy nie czyniły niemożliwym) przepływ informacji pomiędzy centrum i peryferiami. Jak każde państwo, również Polskie Państwo Podziemne borykało się z wieloma problemami, takimi jak nadużycia władzy i pospolita przestępczość. Tym niemniej cały czas doskonaliło swoje struktury, aby w jak największym stopniu służyć obywatelom i ich chronić.

Polskie Państwo Podziemne doczekało się dostatecznej liczby monografii i opracowań, które w szczegółowy i kompetentny sposób opisują poszczególne jego części składowe. Moje opracowanie ma charakter popularnonaukowy i stanowi rodzaj przewodnika po historii polskich organizacji podziemnych działających w czasie II wojny światowej.

Dla wygody Czytelnika treść została podzielona na pięć części. Pierwsza z nich w całości poświęcona jest głównemu graczywi na podziemnej scenie tj. SZP-ZWZ-AK, od momentu zawiązania pierwszych struktur Służby Zwycięstwu Polski aż po rozkaz o rozwiązaniu Armii Krajowej z 19 stycznia 1945 r. Druga część poświęcona została innym organizacjom podziemnym, również tym, które nie zdecydowały się (z różnych względów) na podporządkowanie Komendantowi Głównemu AK. Część trzecia to opis konspiracji politycznej i cywilnej, jej struktur, kompetencji oraz partii, które w istotny sposób zaistniały w Podziemiu. Z kolei czwarta część opisuje dzieje organizacji, których głównym zadaniem było niesienie pomocy humanitarnej ludności cywilnej, opieka nad więźniami oraz działania mające na celu poprawienie

losu prześladowanych. Ostatnia część to subiektywny wybór kilku tajemnic i kontrowersji, które można znaleźć w historii Polski Podziemnej.

Całość treści, biorąc pod uwagę jej formę, wymusiła pewne skróty i uogólnienia. Jak wiadomo, są one zawsze subiektywne i pochodzą od autora. Być może nie wszystkie aspekty zostały dostatecznie uwypuklone. Biorąc pod uwagę powyższe mam jednak nadzieję, że niniejsza praca znajdzie grono odbiorców, a być może także zachęci Czytelnika do dalszego poszerzenia wiedzy w oparciu o dostępną literaturę przedmiotu.

Część I

**Służba Zwycięstwu Polski
– Związek Walki Zbrojnej
– Armia Krajowa**

Rozdział I

Tuż przed kapitulacją Stolicy – pierwsze zręby Państwa Podziemnego

Warszawa, pomimo oblężenia i pozostawienia bez władz naczelnych, walczyła dzielnie. Ludność cywilna stanęła do obrony miasta ramię w ramię z żołnierzami. Jednak przeważające siły wroga i nadchodzące z każdej strony informacje o postępach wojsk niemieckich i sowieckich, a także braku zaangażowania mocarstw zachodnich w efektywną, militarną pomoc Polsce, doprowadziły do nieuniknionego. 27 września 1939 r. Dowództwo Obrony Warszawy rozpoczęło rozmowy kapitulacyjne z dowódcą wojsk niemieckich gen. Blaskowitzem.

W tym samym czasie (a dokładniej w nocy z 26 na 27 września), gen. bryg. Michał Karaszewicz-Tokarzewski przystąpił do sformowania sztabu tajnej organizacji wojskowej pod nazwą Służba Zwycięstwu Polski (SZP). Działał na podstawie przekazanego przez gen. Rómmla (który miał posiadać specjalne uprawnienia od Naczelnego Wodza) pełnomocnictwa. Równocześnie Związek Harcerstwa Polskiego podjął decyzję o przejściu do działalności konspiracyjnej.

28 września 1939 r. o godzinie 13.00, na terenie fabryki „Skoda” na Rakowcu, podpisana została umowa kapitulacyjna.

Cele SZP obejmowały przede wszystkim walkę o wyzwolenie Polski w granicach sprzed Września '39, odtworzenie i reorganizację armii, a także powołanie tymczasowych ośrodków władzy. Całość organizacji podporządkowana została Rządowi RP na Uchodźstwie, a poparcia inicjatywie udzielili przywódcy partii opozycyjnych, które weszły w skład Głównej Rady Politycznej (GRP).

Zgodnie z założeniem struktura SZP miała składać się z Dowództwa Głównego i dowództw wojewódzkich, na czele których stali komendanci wojewódzcy. W skład Dowództwa Głównego wchodził: Dowódca Główny – gen. Michał Karaszewicz-Tokarzewski ps. „Doktor”, „Torwid”, Zastępca Dowódcy Głównego – mjr dypl. Edmund Galinat „Komarski”, Szef Sztabu Dowództwa Głównego – płk. dypl. Stefan Rowecki ps. „Rakoń” (który od października 1939 r. pełnił także – obok Galinata – funkcję Zastępcy Dowódcy Głównego). Ponadto w dowództwie działali Szefowie Oddziałów Dowództwa Głównego: Oddział I (organizacyjny) – mjr Antoni Sanojca ps. „Kapnik”, Oddział II (informacyjno-wywiadowczy) – mjr Wacław Berka ps. „Brodowicz”, Oddział III – płk dypl. Janusz Albrecht ps. „Wojciech”, Oddział IV (kwatermistrzostwo) – płk dypl. Adam Świtalski ps. „Dąbrowa”, Oddział V (łączność) – kpt. Leon Chendyński ps. „Gruda”, Oddział VI (prasy i propagandy) – mjr Tadeusz Kruk-Strzelecki ps. „Szczepan” oraz Oddział VII (finansowy) – mjr Stanisław Thun ps. „Malcz”.

Na czele Dowództw Wojewódzkich stali: Henryk Józewski ps. „Olgierd” (Okręg Warszawski), ppłk Józef Sychalski ps. „Socha” (Okręg Lubelski), płk Stanisław Sosabowski ps. „Węglarz” (Okręg Łódzki), płk dypl. Leopold Engel-Ragis ps. „Śląski” (Okręg Kielecki) oraz mjr Jan Cichocki ps. „Kabat” (Okręg Krakowski wraz z Podokręgiem Zagłębie Dąbrowskie, na czele którego stał ppłk Henryk Kowalówka ps. „Oset”).

Michał Karaszewicz-Tokarzewski (fot. Centralne Archiwum Wojskowe)

Rozdział II

Przekształcenia organizacyjne

Powołana do życia przez gen. Karaszewicza-Tokarzewskiego ps. „Doktor” SZP składała się w przeważającej mierze z oficerów zawodowych należących do przedwojennego obozu piłsudczykowski. W Rządzie na Obczyźnie, który sformował się we Francji takie decyzje spowodowały pewne komplikacje. Głównym „hamulcowym” stał się Premier i Naczelnny Wódz gen. Władysław Sikorski, który zdecydował się na powołanie 13 listopada 1939 roku w miejsce SZP organizacji o nazwie Związek Walki Zbrojnej (ZWZ). Możliwe, że dodatkowe negatywne wrażenie na Sikorskim zrobił fakt, że jako pierwszy raport o powstaniu SZP otrzymał marsz. Edward Rydz-Śmigły, który nie był już wtedy Naczelnym Wodzem. Sikorski uznał, że Tokarzewski musiał o tym wiedzieć i był to zamierzony akt nielojalności.

Niby wszystko wydawało się łatwe: dotychczasowe struktury SZP miały automatycznie stać się strukturami ZWZ. Dużo więcej problemów sprawiało ustanowienie przez Naczelnego Wodza

Komendy Głównej ZWZ (KG ZWZ) w Paryżu, na czele której stał gen. Kazimierz Sosnkowski ps. „Józef Godziemba”, a kraj podzielono na sześć Obszarów (cztery dla terenu okupacji niemieckiej i dwa dla terenu okupacji sowieckiej). Wizja ta kompletnie nie brała pod uwagę realnych możliwości utrzymania łączności pomiędzy Obszarami a KG ZWZ.

Instrukcja gen. Sosnkowskiego dotycząca przekształcenia struktur SZP w ZWZ wydana 4 grudnia 1939 r. w Paryżu, dotarła do Warszawy na początku stycznia 1940 r. Zgodnie z nią dotychczasowy Dowódca Główny SZP został Komendantem Obszaru Nr 3, mającego swoją siedzibę we Lwowie. Niestety, został on aresztowany przez NKWD już w marcu 1940 r., podczas próby przekroczenia granicy sowiecko-niemieckiej. Pod fałszywym nazwiskiem Fantiej Michajłowicz Mirowoj dostał się do łagru workuckiego, skąd, w wyniku dekonspiracji przez złamanego w śledztwie płk. Leopolda Okulickiego, trafił na Łubiankę.

Okazało się, że struktura podlegająca Komendantowi Głównemu w Warszawie nie tylko nie odpowiada rzeczywistości

Łubianka w Moskwie około 1917 roku

okupowanego kraju, ale także bieżącym wydarzeniom. W wyniku kapitulacji Francji i przeniesienia Rządu RP na Uchodźstwie do Londynu 18 czerwca 1940 r. Naczelnny Wódz wystosował depezę, w której mianował płk Stefana Roweckiego Zastępcą Komendanta Głównego ZWZ z prawem podejmowania samodzielnych decyzji w sytuacji, gdy nie byłaby możliwości nawiązania łączności z Komendą Główną i Rządem RP. Jednak już 30 czerwca nadeszło kolejną depezę, w której ustanowiono Komendę Główną ZWZ w kraju z płk Roweckim jako Komendantem Głównym. Równocześnie polecono ścisłą współpracę z Politycznym Komitetem Porozumiewawczym (dawna GRP) w osobach: Kazimierza Pużaka ps. „Bazyli” (PPS), Aleksandra Dębskiego ps. „Stachurski” (SN), Stefana Korbońskiego ps. „Nowak” (SL), a od maja 1940 r. także Franciszka Kwiecińskiego ps. „Karwat” (SP).

Ostatnia zmiana organizacyjna konspiracji w kraju miała miejsce 14 lutego 1942 r., kiedy to rozkazem Naczelnego Wodza ZWZ został przemianowany na Armię Krajową. Tym samym jednoznacznie podkreślono wojskowy charakter Podziemia.

Rozdział III

Komenda ZWZ-AK – struktura i obsada

**Komenda Główna ZWZ-AK krypt. „Album”, „Lina”, „Kongo”,
„Murzyn”, „Równik”**

Komendantami Głównymi byli:

- gen. dyw. Kazimierz Sosnkowski „Józef Godziemba” (8 listopada 1939 – 30 czerwca 1940)
- gen. dyw. Stefan Rowecki „Grot” (30 czerwca 1940 – 30 czerwca 1943)
- gen. dyw. Tadeusz Komorowski „Bór” (30 czerwca 1943 – 2 października 1944)
- gen. bryg. Leopold Okulicki „Niedźwiadek” (wyznaczony 1 października 1944, formalnie mianowany 21 grudnia 1944 do 19 stycznia 1945).
- Szefami Sztabu i Zastępcami Komendanta byli:
- płk Janusz Albrecht „Wojciech” (8 listopada 1939 – 7 lipca 1941)

- płk Tadeusz Pełczyński „Grzegorz” (lipiec 1941 – 2 października 1944)
- p.o. gen. bryg. Leopold Okulicki „Kobra” (6 września 1944 - ???)
- płk Janusz Bokszczanin „Sęk” (październik 1944, formalnie 2 stycznia 1945 – 19 stycznia 1945).

Organizacja Komendy Głównej Armii Krajowej ulegała modyfikacjom przez cały okres istnienia AK. Zmieniała się obsada poszczególnych stanowisk, nazewnictwo i zakresy działania. Przedstawiona poniżej struktura odzwierciedla stan na lipiec 1944 r., a więc ostatnią przed wybuchem Powstania Warszawskiego.

Rozdział IV

Struktura terenowa

Struktura terenowa Armii Krajowej ukształtowała się na podstawie przytaczanej już wcześniej Instrukcji nr 1 z 4 grudnia 1939 r. oraz Instrukcji nr 2 z 16 stycznia 1940 r. Zgodnie z założeniem w miastach powyżej 100 tys. mieszkańców miały znajdować się Komendy Okręgów (z Okręgiem w granicach administracyjnych miasta lub dawnego województwa), niższym szczeblem miały być Komendy Obwodu obejmujące miasta powyżej 10 tys. mieszkańców lub powiaty. W związku z podziałem Kraju pomiędzy III Rzeszę i Związek Sowiecki, utworzono pośredni szczebel pomiędzy Komendami Okręgów a Komendą Główną, który był Komendą Okupacji (Niemieckiej w Warszawie i Sowieckiej we Lwowie lub Wilnie). Po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej cały dawny obszar Rzeczypospolitej znalazł się pod okupacją niemiecką, co ułatwiło budowę jednolitych struktur terenowych.

Na początku 1944 r. obszar Polski był podzielony na:

- Obszar warszawski (krypt. „Cegielnia”, kmdt: płk Albin Skroczyński ps. „Łaszcz”)

- Podokręg Wschodni (krypt. „Struga”, „Krynica”, „Gorzelnia”)
- Podokręg Zachodni (krypt. „Hallerowo”, „Hajduki”, „Cukrownia”)
- Podokręg Północny (krypt. „Olsztyn”, „Tuchola”, „Królewiec”, „Garbarnia”)
- Obszar Południowo-Wschodni (krypt. „Lux”, „Lutnia”, „Orzech”, kmdt: płk Władysław Filipkowski ps. „Janka”)
- Okręg Lwów (krypt. „Dukat”, „Lira”, „Promień”)
- Obwód Lwów Zachód
- Obwód Lwów Wschód
- Okręg Stanisławów (krypt. „Karaś”, „Struga”, „Światło”)
- Okręg Tarnopol (krypt. „Komar”, „Tarcza”, „Ton”)
- Obszar Zachodni (krypt. „Zamek”, kmdt: płk Zygmunt Miłkowski ps. „Denhoff”)
- Okręg Pomorze (Toruń, krypt. „Borówki”, „Pomnik”)
- Okręg Poznań (krypt. „Pałac”, „Parcela”)
- Okręgi samodzielne:
- Okręg Wilno (krypt. „Miód”, „Wiano”, kmdt: ppłk Nikodem Sulik ps. „Jodko”, mjr/ppłk Aleksander Krzyżanowski ps. „Wilk”)
- Podokręg Litwa Kowieńska
- Okręg Nowogródek (krypt. „Cyranka”, „Nów”, ostatni kmdt: ppłk Maciej Kalenkiewicz ps. „Kotwicz”)
- Okręg Warszawa (krypt. „Drapacz”, „Przystań”, „Wydra”, „Prom”, kmdt: płk dypl. Antoni Chruściel ps. „Monter”)
- Okręg Polesie (krypt. „Kwadra”, „Twierdza”, „Żuraw”, ostatni kmdt: płk Henryk Krajewski ps. „Trzaska”)
- Okręg Wołyń (krypt. „Hreczka”, „Konopie”, kmdt: płk Kazimierz Bąbiński ps. „Luboń”)
- Okręg Białystok (krypt. „Lin”, „Czapla”, „Pełnia”, „Sarna”, ostatni kmdt: kpt/ppłk Władysław Liniarski ps. „Mściśław”)
- Okręg Lublin (krypt. „Len”, „Salon”, „Żyto”, „Orbis”, „Bank Handlowy”, „Spółdzielnia Rolnicza”, „Monopol”, ostatni

kmdt: ppłk Franciszek Żak ps. „Wir”)

- Okręg Kraków (krypt. „Gobelin”, „Godło”, „Muzeum”, ostatni kmdt: płk Przemysław Nakoniecznikoff-Lukowski ps. „Kruk II”)
- Okręg Śląski (krypt. „Kilof”, „Komin”, „Kuźnia”, „Serce”, ostatni kmdt: mjr/ppłk dypl. Zygmunt Janke ps. „Walter”)
- Okręg Radom-Kielce (krypt. „Jodła”, „Rolnik”, ostatni kmdt: płk Jan Zientarski ps. „Mieczysław”)
- Okręg Łódź (krypt. „Arka”, „Kreton”, „Barka”, „Łania”, ostatni kmdt: płk Michał Stempkowski ps. „Grzegorz”).

Pomnik króla Jana III Sobieskiego we Lwowie około 1905 roku

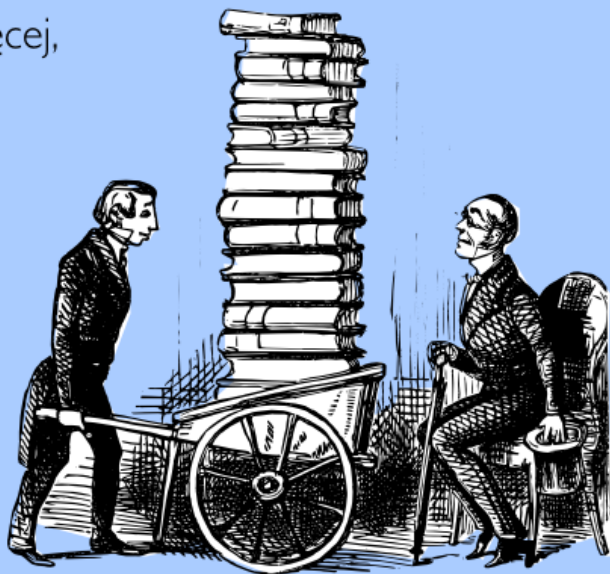
Bibliografia

- Armia Krajowa w dokumentach 1939-1945*, t. 1-6, red. Pełczyński Grzegorz et al., Londyn 1973.
- Bartelski Lesław M., *AK. Podziemna armia: 27 IX 1939-30 VI 1943*, Warszawa 1990.
- Bojemski Sebastian, *Narodowe Siły Zbrojne*, Warszawa 2009.
- Bór-Komorowski Tadeusz, *Armia Podziemna*, Warszawa 2014.
- Chmielarz Andrzej, Jasiński Grzegorz, *Armia Krajowa 1939-1945*, Warszawa-Londyn 2011.
- Chmielarz Andrzej, Jasiński Grzegorz, Kunert Andrzej K., *Armia Krajowa 1939-1945 wybór źródeł*, Londyn-Warszawa 2013.
- Fitowa Alina, *Akcja scaleniowa Batalionów Chłopskich z Armią Krajową*, Kraków 1973.
- Garliński Józef, *Polskie Państwo Podziemne 1939-1945*, Warszawa 1987.
- Guziur Oswald, Starczewski Mieczysław, *Lido i Stragan. Ślężacy w wywiadzie Armii Krajowej*, Czeski Cieszyn 1992.

- Jaworski Stanisław, *Związek Jaszczurczy, Narodowe Siły Zbrojne*, Warszawa-Chicago-Lublin 2016.
- Korboński Stefan, *Polskie Państwo Podziemne. Przewodnik po Podziemiu z lat 1939-1945*, Warszawa 1981.
- Mazur Grzegorz, *Biuro Informacji i Propagandy SZP-ZWZ-AK 1939-1945*, Warszawa 1987.
- Ney-Krwawicz Marek, *Armia Krajowa siły zbrojne Polskiego Państwa Podziemnego*, Warszawa 2009.
- Strzembosz Tomasz, *Akcje zbrojne podziemnej Warszawy 1939-1944*, Warszawa 1983.
- Wiak Wiesław Józef, *Struktura organizacyjna Armii Krajowej 1939-1944*, Warszawa 2003.
- Witkowski Henryk, *„Kedyw” Okręgu Warszawskiego Armii Krajowej w latach 1943-1944*, Warszawa 1985.

Wszystkie wykorzystane ilustracje znajdują się w domenie publicznej.

Wzięłbym więcej,
ale miałem
słaby transfer.

Kupuj świetne historyczne e-booki i wspieraj ulubiony portal.

Każdego miesiąca do sklepu Histmaga trafiają nowe, ciekawe e-booki. Dochód z ich sprzedaży wspiera działalność pierwszego polskiego portalu historycznego. Po to, by zawsze był ktoś, kto mówi, jak było. Sprawdź dostępne tytuły pod adresem <http://histmag.org/sklep>

